

בבית הדין הצבאי המחוזי
במחוז שיפוטי חיל האוויר
בפני:

אל"ם אורלי מרקמן - אב"ד
סא"ל עמר אדמוב - שופט
סא"ל שמעון ויזמן - שופט

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, סרן מאשה יודשקין וסרן גל באומהקר)

נגד

ח/XXX טוראי ד' ט' (ע"י ב"כ, עו"ד שי נודל ועו"ד לילך קורש)

ח/XXX רב"ט ע' י' (ע"י ב"כ, עו"ד נוגה ויזל)

גזר דין

1. מבוא

1. טורי ד' ט' ורב"ט ע' י', נאשם 1 ונאשם 2 בהתאמה, נעצרו ביום 28.4.2015, בחשד לאינוס של רב"ט ל' ת', מתלוננת 1, שהייתה חיילת מיחידתם. במהלך החקירה, הוגשה כנגד נאשם 1 תלונה נוספת על עבירות מין. תלונה זו הוגשה על-ידי רב"ט ס' ט', מתלוננת 2, אף היא חיילת מיחידתם של הנאשמים. כתב האישום המשותף בעניינם הוגש בשלהי חודש מאי 2015. הנאשמים כפרו באשמות שיוחסו להם ולאחר הליך ממושך של שמיעת ראיות, הורשעו השניים בשורה של עבירות מין ובעבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי.

נאשם 1 הורשע, על-פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, אף בעבירות של ניסיון

הדחה בעדות, הדחה בעדות ובעברה של איסור פרסום והוצאת פרוטוקולים, בעקבות כתב אישום נוסף שהוגש בעניינו בשלהי חודש אפריל 2016 (תיק ח"א (מחוזי) 176/16).

2. כעת לאחר שהושלמה פרשת ההוכחות וניתנה הכרעת הדין, מששמענו את עדי ההגנה לעונש ואת טיעוניהם המעמיקים של הצדדים בעניין, בשלה העת להכריע בשאלת העונש שיש להשית על כל אחד מן הנאשמים, בהתאם להרשעתו ולמידת חלקו במעשים.

2. נסיבות ביצוע העבירות

3. פרטי הרשעתם של הנאשמים נדונו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין בתיק ח"א (מחוזי) 220/15. [פורסם בנבו] להלן, נסקור בתמצית את עיקרי הדברים.

אירוע האונס בליל ה-15 באפריל 2015 (מתלוננת 1)

4. בליל ה- 15.4.2016, ערב יום השואה, בשעה 23:30 לערך, בבסיס, פגשו הנאשמים במתלוננת 1, אשר ישבה בצוותא עם חיילים מיחידתה. הנאשמים הגיעו למקום יחד עם חבר נוסף, טורי ב'. עובר להגעתם, שוחחו השלושה על היותו של טורי ב' חסר ניסיון מיני ונאשם 1 הציע לסייע לנאשם 2 ולטורי ב' לקיים יחסי מין עם חיילת מן היחידה. בהגיעם למקום, ביוזמתו של נאשם 1 ובתיווכו, הועבר אל המתלוננת מסרון, שבו נכתב כי נאשם 2 מעוניין בה. לאחר מכן, הציע נאשם 2 למתלוננת להתלוות אליו ל"סיבוב" בבסיס והיא נענתה לכך.

5. נאשם 2 והמתלוננת הגיעו לחדר המגורים של חייל נוסף, רב"ט פ' א', באזור תחנת הדלק בבסיס. הם נכנסו לחדר, התיישבו על אחת המיטות והחלו לשוחח. לאחר זמן מה ניסה נאשם 2 להרים את חולצתה של המתלוננת ואף לנשקה, אך היא סירבה לכך. זמן קצר לאחר מכן, נכנסו לחדר נאשם 1 וטורי ב'. טורי ב' התיישב על המיטה לצידה של המתלוננת ונאשם 1 יצא מן החדר. טורי ב' ניסה אף הוא לגעת במתלוננת וללטף אותה והיא התנגדה למעשיו.

6. לאחר האמור לעיל, הצטרף נאשם 1 ונכנס אל החדר. נאשם 2, הלך בפניו, כי

אינו מצליח להתקדם ולקיים מגע מיני עם המתלוננת. נאשם 1 ביקש מן המתלוננת להתלוות אליו אל חדר השירותים, שהגישה אליו היא מתוך חדר המגורים. נציין, כי בין השניים הייתה היכרות מוקדמת על רקע נסיבות חברתיות ביחידה. בתוך חדר השירותים שאל נאשם 1 את המתלוננת האם היא מעוניינת בנאשם 2, המתלוננת השיבה על כך בשלילה. בהמשך, שאל אותה נאשם 1 את מי מבין השלושה שבחדר היא "מעדיפה", והיא, נוכח היכרותה עמו, השיבה, כי היא מעדיפה אותו, כאשר היא מתכוונת לאפשרות לקיים מערכת יחסים עם נאשם 1. לאחר מכן, שאל נאשם 1 את המתלוננת האם היא בתולה, והיא השיבה בחיוב.

בתום הדברים, יצאו נאשם 1 והמתלוננת מחדר השירותים. נאשם 1 סימן לנאשם 2 ולטור' ב' לצאת מן החדר. מחוץ לחדר, אמר להם נאשם 1: "תראו איך אני מזיין אותה" והציע לנאשם 2, לרב"ט א' שהגיע למקום ולטור' ב' להביט דרך החלון, בעת שיקיים יחסי מין עם המתלוננת.

7. בשלב זה, נעל נאשם 1 את דלת החדר, כיבה את האור והתיישב ליד המתלוננת. הוא החל מלטף את המתלוננת, אשר מרגע זה ואילך קפאה ולא הגיבה. הנאשם הפשיט את המתלוננת ולאחר מכן נשכב מעליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה מספר פעמים. הוא מיקם את שתי רגליו משני צידי ראשה של המתלוננת, שעה שהאחרונה עודנה שוכבת על גבה, פתח את פיה בידיו והחדיר את איבר מינו לתוכו. בהמשך, הוציא הנאשם את איבר מינו מפיה, אונן והגיע לפורקן כשהוא שופך את זרעו על פניה של המתלוננת. כל אותה עת המתלוננת שתקה. היא הייתה קפואה ושכבה על המיטה ללא תזוזה.

קבענו, כי נאשם 1 ביצע את המתואר בגין רצונו להפגין בפני חבריו את הצלחתו לבעול את המתלוננת, נוכח כישלון חבריו לקיים עמה יחסי מין, ותוך שהוא מגלה שוויון נפש למצבה של המתלוננת ומתעלם מחוסר הסכמתה למעשיו.

8. בד בבד, בהמשך לדבריו של נאשם 1, נגשו נאשם 2, טור' ב' ורב"ט א' אל מחוץ לחדר. טור' ב' ניגש אל חלון החדר וביקש לצפות דרכו במתרחש, תוך שהוא קורא לעברם של נאשם 2 ורב"ט א': "הוא באמת מזיין אותה". אז ניגשו גם נאשם 2 ורב"ט א' אל החלון והסתכלו על הנעשה בחדר. באותו שלב עזב טור' ב' את המקום ושב אל חדרו.

9. לאחר המתואר, בעת שהמתלוננת עדיין קפואה ואינה מגיבה, כיסה נאשם 1 את גופה בשמיכה, פתח את דלת החדר וקרא לנאשם 2 ולרב"ט א' לשוב אליו. נאשם

1 אמר לנאשם 2, כי עשה "עסקה" עם המתלוננת, שתקיים יחסי מין גם עמו. הוא אף עודד את נאשם 2 לגשת ולקיים עם המתלוננת יחסי מין. שני הנאשמים הקימו את המתלוננת מן המיטה ונאשם 2 הוביל אותה אל חדר השירותים, כאשר היא מכוסה בשמיכה בלבד ומבלי שהתנהל כל שיח ביניהם.

10. עם כניסתם לחדר השירותים, הסיר נאשם 2 את השמיכה מן המתלוננת, אשר נותרה לעמוד בחדר השירותים. נאשם 2 יצא מחדר השירותים ומיד לאחר מכן שב. הוא הצמיד את המתלוננת אל הקיר, אחז את ידיה והחדיר את איבר מינו אל איבר מינה מספר פעמים. במהלך האירוע, תפס נאשם 2 את כתפה של המתלוננת בחוזקה, סובב אותה כך שהייתה עם גבה אליו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת. נאשם 2, אף משך את ידיה של המתלוננת אל עבר איבר מינו, אך היא התנגדה לכך ומשכה את ידיה ממנו. כמו כן, תוך כדי החדרת איבר מינו של נאשם 2 לאיבר מינה, ניסתה המתלוננת להזיז את כתפיה על מנת להפסיק את המגע המיני. במהלך המתואר לעיל, המתלוננת אמרה לנאשם מספר 2, "לא", ואף החלה לבכות.

11. כל אותה עת, שהו נאשם 1 ורב"ט א' בחדר, מעבר לדלת של חדר השירותים. עובר לכניסתם של נאשם 2 והמתלוננת לחדר השירותים, ביקש נאשם 2 מנאשם 1 לצלם את האקט המיני, על מנת שיוכל להעלות את הסרטון לאתר "יוטיוב". בהתאם, במהלך האירוע, נטל נאשם 1 את מכשיר הטלפון הנייד של נאשם 2, הכניס אותו מתחת לדלת חדר השירותים בחדר וניסה לצלם באמצעותו את המתרחש בו. בסרטון נראו רגליהם של נאשם 2 והמתלוננת ונשמעו קולות של הטחת גוף בגוף.

12. לאחר זמן מה, קרא נאשם 2 לנאשם 1 להיכנס אל חדר השירותים ומסר לו, כי המתלוננת בוכה. נאשם 1 נכנס לחדר השירותים, העביר למתלוננת את בגדיה ושטף את פניה. המתלוננת אמרה לו כי היא מעוניינת לעזוב את המקום ולשוב אל חדרה בבסיס. נאשם 1 ביקש ממנה כי "כל מה שהיה בחדר יישאר בחדר" והמתלוננת עזבה את החדר.

עברות כנגד טוהר המידות בעקבות האירוע מחודש אפריל 2015

13. בהמשך הלילה, לאחר שמתלוננת 1 עזבה את המקום, צפו הנאשמים וטור' ב' בסרטון שצילם נאשם 1 והתבדחו על שאירע. מאוחר יותר, מחקו שני הנאשמים

את הסרטון ממכשיר הטלפון הנייד של נאשם 2, מחשש כי ישמש כראיה לחובתם.

14. ביום 17.4.2015, קיימו הנאשמים שיחת ועידה משותפת להם ולטור ב'. השלושה שוחחו על שארע במהלך הלילה וכן על אודות גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה להם לילה קודם על-ידי חיילות אשר שמעו את הדברים מפיה של המתלוננת עם שובה אל חדר המגורים. במהלך השיחה, הנאשמים וטור ב' שוחחו על שארע וניסו לתאם גרסאות.

15. ביום 28.4.2015, לאחר שנודע לנאשם 1 כי הוא וחבריו צפויים להיחקר במצ"ח בגין האירועים המפורטים לעיל, שוחח נאשם 1 עם טור ב' וביקש ממנו לספר בחקירתו, כי במהלך האירוע מליל 15.4.2015, שמע טור ב' את נאשם 1 שואל את המתלוננת 1, במספר הזדמנויות האם היא מעוניינת לקיים עמו יחסי מין והיא השיבה לכך בחיוב. נאשם 1 אף ביקש מטור ב' לספר בחקירה, כי בעת שעמד מחוץ לחלון החדר, ראה את המתלוננת פותחת את מכנסיה ואת הנאשם רוכן מעליה, כאשר הוא לבוש בבגדים, על אף שטור ב' לא ראה ולא שמע את הדברים הללו.

בעקבות בקשותיו של נאשם 1, מסר טור ב' את הפרטים האמורים לעיל בחקירתו הראשונה במצ"ח, על אף שידע, כי מדובר בפרטים כוזבים. מאוחר יותר, בעת שנאשם 1 שהה עם טור ב' ברכב של המשטרה הצבאית, שוחחו השניים על מהלך החקירות שהתרחשו קודם לכן, ומסרו זה לזה פרטים מן החקירה. השניים אף תיאמו ביניהם גרסאות לקראת המשך החקירות בעניינם.

16. אשר לנאשם 2, לאחר שנודע לו כי הוא ונאשם 1 צפויים להיחקר במצ"ח בגין האירועים המפורטים לעיל, פנה נאשם 2 באמצעות מסרון לחבר מן היחידה, וכתב בו: "תגיד להם שלא ידברו על כלום קוסטה" וכן "אם אני נעצר במיוחד", מתוך כוונה להעביר את המסר הנ"ל אל אחרים הצפויים להיחקר בפרשה.

17. אף בעיצומה של החקירה במצ"ח, ביום 30.4.2015, כאשר הנאשמים שהו בחדר מעצר, שוחחו השניים ביניהם על מהלך החקירות שהתרחשו שעות ספורות קודם לכן ומסרו זה לזה פרטים מן החקירות, מתוך ניסיון לתאם ביניהם גרסאות, לקראת המשך החקירות בעניינם.

אירוע האונס מחודש נובמבר 2014

18. נאשם 1 הורשע בעבירות מין נוספות בעקבות אירוע מחודש נובמבר 2014. כפי שפירטנו בהרחבה בהכרעת הדין, במהלך חודש נובמבר 2014 פגש נאשם 1, לראשונה, את מתלוננת 2, חיילת חדשה שהגיעה באותו היום ליחידה. השניים שוחחו ביניהם ונאשם 1 הציע למתלוננת, כי יצאו בצוותא מהבסיס וייסעו יחדיו למגוריהם, בצפון הארץ. מתלוננת 2 הסכימה להצעה והשניים קבעו להיפגש זמן קצר לאחר מכן בבסיס. מתלוננת 2 הגיעה למקום המפגש המתוכנן. כעבור מספר דקות הופיע נאשם 1 ומסר לה כי לא הספיק להתארגן לקראת היציאה. הוא הציע שיעלו יחד לחדר המגורים בבניין על מנת שיסיים להתארגן. מתלוננת 2 הסכימה ועלתה לחדרו.

19. נאשם 1 ומתלוננת 2 התיישבו על ספה בחדר ונאשם 1 מסר למתלוננת כי הוא מעוניין בקשר רציני עמה. לשאלתו, מסרה לו מתלוננת 2 כי היא בתולה. הנאשם נישק את המתלוננת והיא נענתה לנשיקה. לאחר מכן, עברו השניים ביוזמתו של הנאשם למיטה.

20. אז, פתח הנאשם את רוכסן הסרבל שלבש, הוציא את איבר מינו מול המתלוננת, תפס את ידה וקירבה לאיבר מינו. באותו שלב נכנס לחדר חייל אחר ובתגובה, המתלוננת כיסתה את פניה בידיה. החייל יצא מן החדר והנאשם הזיז את המיטה הקרובה והניחה בסמוך לדלת החדר על מנת לחסום את הכניסה אליו.

21. לאחר מכן, ביקשה מתלוננת 2 מנאשם 1 לחדול ולצאת לדרך. נאשם 1 הפציר בה להישאר ושב והבטיח לה כי יש ביניהם קשר רציני. לאחר מכן פשט את הסרבל שלבש ונותר עירום. נאשם 1 אחז בראשה של מתלוננת 2 בשתי ידיו, קירבו לאיבר מינו והחדיר את איבר מינו לפיה. המתלוננת, אשר חשה מחנק, הדפה את הנאשם באמצעות שתי ידיה, ואמרה לו שוב כי אינה מעוניינת בכך.

נאשם 1 שב והפציר במתלוננת 2 לקיים עמו יחסי מין ולאחר שכנוע נוסף, היא נעתרה לו והוא החל להפשיט אותה.

כאשר הסיר ממנה את החזייה, כיסתה מתלוננת 2 את חזה באמצעות ידיה. הוא הסיט את ידיה, הדף אותה אל המיטה והשכיב אותה עליה, כאשר ראשה מופנה אל הקיר אליו הייתה צמודה המיטה. הנאשם הציע להצמיד מיטה נוספת, אך המתלוננת ביקשה, כי יחדל ממעשיו וכי ייצאו לדרכם. היא החלה להתרומם, ואז השיב לה הנאשם "לא", השכיב אותה כך שראשה על כרית מופנה אל הקיר, ותפס את שתי ידיה בידיו משני צדי ראשה. לאחר מכן, שחרר הנאשם לרגע את ידיה של המתלוננת והוריד ממנה את תחתוניה. המתלוננת שוב אמרה לנאשם "לא", אך הוא שב ותפס בידיה. לאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם: "מה אתה עושה", השיב לה הנאשם כי הוא "יודע מתי בחורה מתענגת". המתלוננת ביקשה פעם נוספת מהנאשם להפסיק והחלה להתרומם. הנאשם שב ותפס אותה. הוא הפך אותה כך שעמדה על ברכיה ונשענה על הידיים. הוא נעמד מאחוריה והחדיר את איבר מינו אל פי הטבעת של המתלוננת שלוש פעמים. המתלוננת תפסה במסגרת של המיטה ושבה להפציר בנאשם לחדול ממעשיו. היא נשכבה על בטנה, והתהפכה על גבה, על מנת שהנאשם יחדל ממעשיו.

בשלב זה, נאשם 1 פיסק את רגליה של המתלוננת באמצעות ידיו, והחל מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת, אשר חשה כאב ובחילה, הדפה את הנאשם באמצעות ידיה, ואמרה לנאשם שוב, שאינה מעוניינת. היא ביקשה שיקום מעליה ואף ציינה בפניו שהיא חשה בצורך להקיא.

22. המתלוננת קמה מן המיטה והחלה להתלבש. הנאשם התיישב על הספה והחל לאונן, אך לא הגיע לפורקן מיני. כעבור זמן מה יצאו הנאשם והמתלוננת מהבסיס ונסעו יחדיו ברכבת.

כתב אישום נוסף כנגד נאשם 1

23. כעולה מכתב האישום המתוקן, שבו הודה נאשם מספר 1 והפרטים הנוספים המוסכמים בתיק ח"א (מחוזי) 176/16, במהלך חודש דצמבר 2015, בזמן שהתנהל המשפט בתיק ח"א (מחוזי) 220/15 [פורסם בנבו] (להלן: **המשפט**, או **התיק העיקרי**) ולאחר שמתלוננת 1 מסרה עדותה בבית הדין, יצר נאשם מספר 1 קשר עם חיילת נוספת, רב"ט ה', שאף היא העידה במשפט כעדת תביעה. נאשם 1 התקשר אל רב"ט ה' מתוך הכלא וביקש ממנה לפנות אל המתלוננת 1, לשכנע אותה לחזור בה מעדותה בבית הדין ולמסור כי יחסי המין שקיים עמה נעשו בהסכמתה. רב"ט ה' מסרה לנאשם 1 כי אינה מעוניינת לעשות כן ואף ציינה בפניו כי היא חוששת מכך. נאשם 1, בתשובה, מסר לה כי המעשה חשוב

מאד עברו וכי אין לה ממה לחשוש.

24. כחודשיים לאחר מכן, בעיצומו של המשפט, התקשר נאשם 1 שוב אל רב"ט ה' ושאל האם ביצעה את שביקש ממנה לעשות. רב"ט ה' השיבה בשלילה והנאשם שב וביקש ממנה להתקשר אל מתלוננת 1. הפעם ביקש לצרף אותו לשיחה ואף להקליט אותה. רב"ט ה' התקשרה אל המתלוננת ולאחר זמן קצר ניתקה את השיחה. בהמשך, לבקשה נוספת של נאשם 1, התקשרה שוב אל המתלוננת וצירפה את נאשם 1 לשיחה. נאשם 1 ביקש מכלוא אחר לשוחח עם המתלוננת ואף העביר לעיונו העתק מפרוטוקול עדותה של המתלוננת בבית הדין, אשר נמסרה בדלתיים סגורות. הכלוא הוצג כידיד של חיילת נוספת, רב"ט צפאני, ששהתה לצדה של רב"ט ה' באותה עת ואף היא שמשה כעדת תביעה במשפט. במהלך השיחה, הכלוא הקריא למתלוננת חלקים מתוך עדותה וטען בפניה כי קיימה יחסי מין עם נאשם 1 בהסכמה וכי אף טורי ב' היה עד לכך. הוא שאל את המתלוננת כיצד היא מאפשרת לאדם חף מפשע לשהות בכלא וביקש ממנה לחזור בה מעדותה. המתלוננת הכחישה כי האקט המיני שביצע בה נאשם 1 נעשה בהסכמתה ופרצה בבכי. לאחר שרב"ט ה' הצטרפה אף היא לשיחה, ניתקה המתלוננת את השיחה.

מאוחר יותר, קישר נאשם 1 בין רב"ט ה' לבין בא כוחו וביקש ממנה לשלוח אל בא כוחו את השיחה המוקלטת.

25. לאחר מכן, התקשר נאשם 1 אל חיילת נוספת, רב"ט ניבורג, שאף היא העידה במשפט כעדת תביעה, וביקש גם ממנה לשוחח עם מתלוננת 1 על מנת לנסות לשכנע אותה לשנות מעדותה בבית הדין ולמסור כי האקט המיני שהיה ביניהם, בוצע בהסכמתה.

"הנזק שנגרם מביצוע העברה" (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין)

26. כפי שפירטנו בהרחבה בהכרעת הדין, הוצגו לעיונו עדויות רבות של מפקדים, של גורמי יוה"ל"ם ומהו"ת, של גורמים רפואיים, חברים וחוקרי מצ"ח. העדויות עוסקות בהרחבה במצבה הנפשי הקשה של מתלוננת 1 בעקבות האירוע. לכך הצטברו התרשמותנו הבלתי אמצעית מן המשבר העמוק אליו נקלעה המתלוננת בעקבות המקרה והפירוט שמסרה אמה של המתלוננת, אשר זומנה כעדת הגנה מטעמו של נאשם 2 ופרטה בהרחבה על הקושי של המתלוננת לצאת מביתה, על

התבודדותה, על החרדות מהן היא סובלת ועל הטיפול לו היא זקוקה.

27. בדומה, כפי שפירטנו בהכרעת הדין, במהלך עדותה של המתלוננת 2, ניתן היה להתרשם באופן ישיר ממצבה הנפשי הרעוע, בעקבות מעשיו של נאשם 1 ואף ממאמציה להחלים. הובאו לפנינו עדויות של חיילות, מפקדים, נציגי יוה"ם ומהו"ת, אמרות של ההורים ומסמכים הרפואיים, אשר פרסו לפנינו תמונה מקיפה על השינוי החד במצבה הנפשי של המתלוננת והידרדרותו בעקבות האירוע, על התנודות הקיצוניות במצב הרוח, החרדות והדכדוך. המתלוננת עצמה פירטה לפנינו על חלומות הביעותים, שהיא חווה מאז האירוע, על רצון חוזר ונשנה להתקלח, ועל תחושת חוסר האונים אשר פוקדת אותה לעיתים קרובות.

3. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העברות (סעיף 40 לא לחוק העונשין)

נאשם 1

נסיבותיו

28. במהלך עדותו בבית הדין, במסגרת פרשת ההוכחות, מסר נאשם 1 כי התגייס לשירות הצבאי בחודש אוגוסט 2013 (ולפי התדפיס האישי ביום 16.9.2013), אך עקב בעיות משפחתיות וכלכליות נאלץ להיעדר מדי פעם מן השירות. מן התדפיס האישי עולה, כי שובץ לשרת בתפקידים טכניים בתחום החשמל והמכונות בחיל האוויר ובהמשך הועבר לשרת בתפקיד כללי. לחובתו מספר עבירות משמעת ואף שתי היעדרויות משירות צבאי שבגינן נדון בדין משמעתי. הנאשם פירט על תאונת דרכים קשה שבה היה מעורב ועל הפציעה החמורה שממנה סבל. בעקבות התאונה הותאם לו פרופיל 45.

29. לחובתו של נאשם 1 אף גזר דין ללא הרשעה מיום 2.3.2015, שניתן לו בבית משפט שלום לנוער בעקבות אירוע מיום 19.3.2013, בהיותו כבן 17.5. באותו מקרה, במהלך נסיעה של תלמידי בית הספר באוטובוס, הפשיל הנאשם את מכנסיו ותחתוניו וחשף את איבר מינו בפני התלמידים הנוכחים. בית המשפט באותו עניין, כיבד את המלצת שירות המבחן אשר נטלה בחשבון את היותו של הנאשם חייל בשירות צבאי, נמנע מלהרשיע את הנאשם והעמידו במבחן למשך ששה חודשים, לצד התחייבות כספית בת 2,000 ש"ח, להימנע מביצוע העברה

בה הודה (מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) רישא לחוק העונשין), במשך שנתיים. את העברות בעניינה של המתלוננת 1, ביצע הנאשם כחודש ומחצה לאחר מכן.

30. בעדותו במסגרת פרשת ההוכחות מסר הנאשם, כי ככלל, הוא מתגורר בבית סבו וסבתו ואביו "כל פעם הולך וחוזר". נאשם 1 תיאר את הקשר עם אמו כקשר רעוע ואף ציין כי בעבר התלוננה עליו אמו במשטרה. עוד פירט על החובות הכבדים שבהם הוא נתון.

31. בשלב הראיות לעונש העיד אביו של הנאשם, מר רונן טויל, אשר תיאר באופן נרגש, חנוק מבכי, את ילדותו הקשה של הנאשם. האב, אשר התקשה למסור את עדותו ואף נאלץ לבקש הפסקה מעת לעת, פירט על האופן בו עזבה אמו של נאשם 1 את הבית ואת ההזנחה הרגשית והפיזית שמהן סבל הנאשם לאורך שנים. האב ציין כי הנאשם הועבר לשירותי הרווחה עוד בהיותו תינוק, הוחזר לידי אמו כעבור מספר שנים ולאחר מכן שוב הוצא מרשותה. את עדותו הנוגעת ללב סיים האב בדברים הבאים:

"הייתה לו ילדות לא קלה, אני אשם בזה, ככה אני מרגיש. לא הייתי שם מספיק... אני רק מבקש חמלה קצת בעונש, זה הכול. בנושא אימא שלו, אתם הייתם פה כל הדיונים. כמה היא הייתה? פעמיים? והוא עדיין אוהב אותה. זה הבן שלי..."

32. הנאשם בדבריו לאחר טיעוני הצדדים לעונש, מסר, כי הוא מבקש סליחה "אם פגעת", והוסיף "ממה שאני רואה אני מבין שפגעת".

הערכת מסוכנות

33. בפתח הדברים נבהיר, כי באי כוחו של נאשם 1 הלינו באופן כללי כנגד טיבה ואיכותה של הערכת המסוכנות. נציין, כי לנאשם 1 תואמה בדיקה במרכז להערכת מסוכנות, בסמוך לאחר מועד הקראת הכרעת הדין. לבקשת ההגנה, אשר טענה כי הנאשם נתון בסערת רוחות נוכח הרשעתו בעברות, הורה בית הדין כי מועד הבדיקה יידחה. נוכח כשל טכני לא הועברה ההחלטה אל הגורמים הרלוונטיים והנאשם נבדק במועד הסמוך לאחר מתן הכרעת הדין. עם זאת,

לבקשה נוספת של באי כוחו של הנאשם, לא נכתבה הערכת מסוכנות בעקבות אותה פגישה. הנאשם זומן לפגישה נוספת, מאוחרת, בידי גורם מעריך שונה ובהתאם הועברה אלינו הערכת המסוכנות המסודרת, בעקבות הבדיקה המאוחרת. עוד יש להבהיר, כי לבקשת התביעה ובהיעדר התנגדות מטעם ההגנה, לאחר קבלת הערכת המסוכנות, הועברו לידיעתה של מערכת המסוכנות פרטי עברו של הנאשם ושוקללו בהערכת מסוכנות. תוצאות השקלול פורטו במסמך משלים. בטיעוני ההגנה לעונש, נטען כי הבדיקה הראשונה שנערכה לנאשם, השפיעה על הערכת המסוכנות שבוצעה לו מאוחר יותר, בעקבות הבדיקה השנייה, הנפרדת.

34. אין בידינו לקבל את טענות ההגנה בעניין. הערכת המסוכנות ניתנה על-ידי הגורם המקצועי שהוסמך על-ידי המחוקק (ראו חוק ההגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006). זאת ועוד, דברי ההגנה כנגד משקלה של הערכת המסוכנות נטענו בעלמא, מבלי שבוססו או נתמכו בראיות. הערכת המסוכנות הוגשה לנו בהסכמה וההגנה כלל לא עתרה לזמן את מערכת המסוכנות לעדות ולחקורה בחקירה נגדית, ולא הציגה חוות דעת סותרת מטעמה. כידוע,

"נקודת המוצא היא, שבדרך כלל, כאשר בעל דין נמנע מחקירה נגדית של עד מבלי שהציג הסבר סביר להימנעותו זו ההנחה היא כי אינו חולק על דברי העד ועל בית המשפט להביא עובדה זו בבואו להעריך את משקלה הראייתי של אותה עדות (ראו למשל: ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.7.2012), בפסקה 40; יעקב קדמי על הראיות, חלק רביעי 1952-1953 (2009)). הגיונה של הנחה זו נעוץ בהכרה בתרומתה המשמעותית של החקירה הנגדית לבירור האמת ולהערכה נכונה של משקל העדות..." (ע"פ 5606/10 בוניפד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.12.2012), פסקה 27; וראו לעניין משקלה ומעמדה של הערכת מסוכנות בהקשר דומה, ע/60/13 טור' נגוסיא נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו] (2015), פסקה 14)

35. ד"ר יעל אידיסיס, מערכת מסוכנות במרכז להערכת מסוכנות, בדקה את עניינו של נאשם 1. בחוות דעתה ציינה, כי הנאשם אמנם מסר שהוא מבין מדוע מתלוננת 1 נפגעה ממנו ואף הביע צער על כך, ואולם "אמירתו לא לוותה בגוון

אפקטיבי המתאים לתוכן הדברים", וד"ר אידיסיס לא התרשמה "מאשמה או בושה ביחס למעשיו וגם לא מתחושת חרטה". לצד זאת, הוטעם, כי ד"ר אידיסיס לא התרשמה מסטייה מינית. בשקלול פקטורים סטאטיים ופקטורים דינאמיים, לאחר שד"ר אידיסיס מצאה כי "עמדותיו [של נאשם 1] מגדריות וכוחניות, ניכר שימוש באשה כחפץ מיני. לא ניכרות בושה, אשמה או חרטה" - התרשמה ד"ר אידיסיס כי לנאשם "רמת מסוכנות בינונית-גבוהה". בהמשך, לאחר שהועברו לעיונה פרטי עברו של הנאשם, כמפורט בסעיף 29 לעיל, הבהירה ד"ר אידיסיס כי מצאה לשנות את מסקנתה וכי להערכתה, לנאשם "מסוכנות מינית גבוהה". הוטעם, כי העברה הנוספת שביצע נאשם 1 כבר בהיותו קטין, מעלה את "הסבירות לרצידיביזם".

נאשם 2

נסיבותיו

36. רב"ט ע' י' נולד ברוסיה, (אזור קווקז) ועלה לארץ בשלהי שנת 1993. הוא הבן הצעיר במשפחה ולו שתי אחיות בוגרות. אחותו הבכורה של הנאשם, הגברת חוה ישראלי, שוטרת ותיקה ומנוסה במשטרת ישראל, מסרה לפנינו עדות נרגשת ואף נסערת. האחות פרטה על חיי המשפחה אשר למעשה מתמודדת לאורך שנים עם היעדרו של אב המשפחה ועם מצוקה כלכלית עמוקה (ראו גם מסמכי ההגנה שהוצגו בעניין). אמו של הנאשם סובלת מבעיות נפשיות מורכבות וחווה התקפי חרדה בעקבות נפילות טילים בסמוך למקום מגוריהם, בעיר אשקלון. האחות הדגישה, כי מצבה של האם הידרדר במהלך המשפט של בנה. ניתן היה להתרשם ממאמצי הניכרים של האחות הבכורה לדאוג לשלום המשפחה, לפרנסתה וללכידותה.

37. נאשם 2 התגייס לשירות צבאי במסגרת מקא"ם, ביום 30.4.2012 ושובץ לשרת כטכנאי מערכות דלק תעופתי. בעברו מספר עבירות משמעת וחמש היעדרויות משירות צבאי, שעליהן נידון בדין משמעת. אתמול, 31.1.2017, העבירה ב"כ של נאשם 2 לעיוננו את חוות דעתו של ד"ר ברעב, נירופסיכולוג קליני, אשר מצא כי לנאשם 2 קשיים "בתחום הקשב", ההולמים את האבחנה של הפרעת קשב וריכוז, שניתנה לו בילדות. ד"ר ברעב המליץ "לבצע אבחון פסיכו-דידקטי בעתיד לאור אפשרות של לקות למידה... וזאת לשם שיקומו התקין".

38. בדבריו בבית הדין, בתום שמיעת הטיעונים לעונש מסר הנאשם, כי הוא "בחור צעיר [ו]רוצה לחזור לחיים נורמטיביים ותקינים". הנאשם ביקש כי נשקול להסתפק בתקופת מעצרו עד כה כתקופת מאסר בפועל.

הערכת מסוכנות

39. ד"ר מיכל שייט, מעריכת מסוכנות במרכז להערכת מסוכנות, בדקה את נאשם מספר 2, כמתחייב על-פי חוק ההגנה על הציבור מפני עברות מין. ד"ר שייט התרשמה, כי לנאשם אישיות בלתי בשלה וציינה את הדברים הבאים:

"[הנאשם] ספג דחייה חברתית לאורך שנות ילדותו והתקשה להשתלב בחברת הילדים ולחוש השתייכות. דימוי עצמי נמוך. כפיצוי לחוויית חוסר ביטחון, נוטה להתנהג באופן מתריס, מתקשה לקבל מרות ולתפקד ביציבות במסגרות מובנות. תפקודו תנודתי ומותנה ביחס המופנה כלפיו. בעל סף גירוי נמוך ומגיב ב'acting out' נוכח חוויה של פגיעה בכבודו ובערכו. מושפע מגורמים דומיננטיים וכריזמטיים בחברה. על-פי רוב מובל ונגרר להתנהגות שלילית, על רקע היעדר יוזמה והעזה וכדרך לחיזוק מעמדו, כשהוא נוטה להשליך אחריות על הסובבים".

40. ד"ר שייט ציינה כי אין עדות ל'קיומה של סטייה מינית' והוסיפה, כי לנאשם "מיומנויות חיזור דלות וכי לא קיים קשרים זוגיים משמעותיים בעבר". בדומה ציינה, כי ניסיונו המיני דל. ד"ר שייט פרטה, כי "תפיסת עולמו [של הנאשם] שמרנית וכוללת השקפות סטראוטיפיות באשר לנשים בכלל וליחסי גברים-נשים בפרט, דבר אשר הזין את תחושת הלגיטימציה הפנימית לביצוע המעשים בהם הורשע...". הוטעם, כי על-פי הספרות המקצועית בנושא, הדבר מאפיין "משתתפים מובלים" בפגיעה מינית קבוצתית וכן כי גורם נוסף המאפיין "משתתפים מובלים" הוא השלכת אחריות על משתתפים אחרים. ד"ר שייט מסרה, כי "בהתייחסות הנבדק לקורבן בולטת החפצה וכן עיוותי חשיבה האופייניים לעברייני מין" וכי "בהתמודדותו עם התסכול והזעם שהינם פועל יוצא של הכשל בתפקוד המיני, באה לידי ביטוי דוולואציה [מנגנוני הגנה – הבהרה שלנו] והשפלת הקורבן, ללא כל אמפתיה לסבלה ותוך התעלמות ממצוקתה". בואר, כי לנאשם אין כל חרטה על אשר ביצע וכי הבנתו ביחס

לחומרת מעשיו והשלכותיהם על הקורבן לוקה בחסר.

41. בשקלול פקטורים סטאטיים ופקטורים דינאמיים, תוך שד"ר שייט מבהירה כי שיעור הרצידביזם אצל עברייני מין הפועלים בצוותא נמוך מזה הנמדד בקרב עבריינים הפועלים כיחידים, העריכה ד"ר שייט, כי **לנאשם 2 מסוכנות מינית בינונית-גבוהה**. בשולי חוות דעתה, המליצה ד"ר שייט לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית פסיכו-חינוכית ובהמשך, לשלבו בטיפול ייעודי.

4. דינם ומעמדם של מעורבים אחרים

42. להשלמת התמונה, ועל אף שבשום דרך **אין להשוות** בין מעשיו של טור' ב' לבין המעשים שביצעו שני הנאשמים במתלוננת 1, ואף נוכח העובדה כי טור' ב' הודה באשמה ונטל אחריות למעשיו כבר בתחילת ההליך ואילו הנאשמים נמנעו מליטול אחריות למעשיהם – מצאנו לציין את פרטי הרשעתו של טור' ב' והעונש שהוטל עליו. האחרון הודה במסגרת הסדר טיעון בכל הנוגע לחלקו בשיבוש מהלכי החקירה ובחלקו באירוע, שבו הסתכלו הוא, נאשם 2 ורב"ט אונגר, דרך חלון החדר, בעת שהניחו כי נאשם 1 מקיים יחסי מין עם מתלוננת 1 (תיק ח"א (מחוזי) 335/15 **התובע הצבאי נ' טור' ב'** (26.8.2015)). הוא הורשע בעבירות של התנהגות מבישה לפי סעיף 129 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו - 1955, ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט בצוותא לפי סעיפים 244 ו-29(ב) לחוק העונשין. בית הדין אימץ את הסדר הטיעון בין הצדדים והשית על טור' ב' חמישים ימי מאסר לריצוי בפועל; עונש מאסר מותנה בן ששה חודשים למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירה בעלת גוון מיני או כל עבירה שיש בה יסוד של פגיעה בסדרי שלטון ומשפט לרבות עבירה של שיבוש מהליכי חקירה ומשפט; והורדה לדרגת טוראי. בואר, כי שילם למתלוננת 1 פיצויים בסך 1,000 ש"ח.

43. ההליך בעניינו של רב"ט א', אשר אף לו מיוחס כי נטל חלק במעשה הפגיעה בפרטיות, בשלב ההצצה דרך חלון החדר ואף כי נכח בחדר במהלך מעשיו של נאשם 2 במתלוננת 1 בחדר השירותים והניסיון לצלם אותם ובהמשך צפה בסרטון המדובר - טרם הסתיים.

5. עמדותיהם של הצדדים

עמדת התביעה

44. התביעה עמדה על כך שלפנינו אחת מן הפרשות החמורות שהתנהלו בבתי הדין הצבאיים והדגישה כי הנאשמים התעלמו לחלוטין מרצונן של המתלוננות והשתמשו בהן כחפץ לסיפוק יצריהם. עוד נטען, כי למתלוננות נגרם נזק נפשי חמור בעקבות המעשים וכי משאלה בוצעו ביחידה, הם מהווים פגיעה קשה בביטחון האישי של החיילות המשרתות בצבא. נטען, כי על העונשים שיושמו על הנאשמים להלום את חומרת המעשים ולהרתיע אותם ואחרים מביצועם. בהתאם, התבקשו לגזור על הנאשמים עונשי מאסר בפועל ממושכים; עונשי מאסר מותנה בעברות לפי סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין, בעברות לפי סימן א' בפרק ט' לחוק העונשין, בעברות לפי החוק להגנת הפרטיות ובעברות לפי החוק למניעת הטרדה מינית; ולהשית על נאשם מספר 2 עונש של הורדה לדרגת טוראי. כמו כן התבקשו לפסוק לטובת המתלוננות פיצויים בגובה המקסימאלי על פי חוק.

45. התביעה ביקשה לבחון את עניינו של נאשם 1, בכל הנוגע לעברות מליל ה – 15 לאפריל 2015, כאירוע אחד, עד לשלב שבו סיים את מעשיו המיניים במתלוננת 1 ובטרם נכנס נאשם 2 לחדר וכאירוע נוסף, החל מהשלב שבו נכנס נאשם 2 לחדר ועד לרגע שנאשם 1 נקרא ל"טפל" במתלוננת 1 בחדר השירותים. אירוע נפרד שלישי עניינו במעשיו המיניים של נאשם 1 במתלוננת 2 ואילו את העברות שעניינן פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי, במהלך החקירה ולפניה, ביקשה התביעה לראות כאירוע רביעי.

46. אשר לאירוע הראשון, לשיטת התביעה נטען, כי נוכח היוזמה וחלקו של נאשם 1 באירוע; נוכח הזלזול המופגן במתלוננת 1 וביזוייה לשם התרברבותו של נאשם 1 אל מול חבריו; נוכח השתלשלות העניינים בחדר ואף מעורבותו בפגיעה בפרטיותה, על-ידי הקריאה לחבריו להציץ בנעשה דרך חלון החדר; בהתחשב בנזק שנגרם למתלוננת ובראי עונש המינימום שקבע המחוקק בצד העברות של אינוס ומעשה סדום – ארבע שנים – יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין חמש לשמונה שנות מאסר בפועל. בתוך מתחם העונש ההולם, נוכח עברו של הנאשם ומעשיו כלפי המתלוננת 2, שקדמו למעשיו כלפי מתלוננת 1, בשים לב להערכת המסוכנות ומשהנאשם לא נטל אחריות למעשיו ולא הביע חרטה בגינם – עתרה התביעה להשית על הנאשם 1 עונש המצוי ברף העליון של מתחם העונש ההולם, כמפורט לעיל. בעניינו של נאשם 2, נוכח חלקו במעשי ההצצה והעובדה כי לא הביע חרטה בגינם, עתרה התביעה לגזור עליו עונש מאסר בפועל בן מספר

חודשים.

47. בכל הנוגע **לאירוע השני**, בהתאם לחלוקה שהציעה התביעה נטען, כי אירוע זה חמור מן האירוע הראשון וכולל פגיעה קשה יותר בתחושת הביטחון של מתלוננת 1 ובאוטונומיה שלה על גופה. הוטעם, כי בחלק זה של המעשים, נאשם 2 ביצע את האונס ומעשה סדום, תוך שהוא מתגבר על התנגדותה של המתלוננת ואילו נאשם 1 היה הגורם המניע לכל האירוע. עוד נטען, כי בהתאם להוראות סעיף 345(ב)(5) וסעיף 355 לחוק העונשין, בצד העברות במקרה דנן נקבע עונש מינימום של חמש שנים. התביעה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין שש לעשר שנות מאסר בפועל ועתרה, כי ייגזר על הנאשמים עונש המצוי ברף העליון של המתחם.

48. ביחס לאירוע בין **נאשם 1 למתלוננת 2**, **האירוע השלישי** לפי עמדת התביעה, עתרה התביעה ליתן משקל רב לאופן בו ניצל הנאשם את תמימותה של המתלוננת והיותה חיילת חדשה ביחידה. עוד נטען, כי יש ליתן משקל לסגנון הכוחני שנקט הנאשם כנגד מתלוננת 2 עת התגבר על התנגדותה למעשים, להיבטים הצבאיים של המקרה וכן לנזק הנפשי הקשה שנגרם לה בעקבות כך. משכך, נטען, כי יש לקבוע באירוע זה מתחם עונש הולם הנע בין חמש לתשע שנות מאסר בפועל ובתוכו, נוכח עברו של הנאשם, להעמיד את עונש המאסר בפועל בקרוב לספו העליון.

49. התביעה עתרה להשית על הנאשמים, בכל הנוגע למעורבותם **בעברות שעניין שיבוש מהלכי חקירה, השמדת ראיה והדחה לעדות**, עונש הנע בין ששה חודשי מאסר בפועל לשנת מאסר בפועל, כאשר הוטעם, כי מעשיו של נאשם 1 אשר הדיח את טור' ב' למסור דבר שקר בחקירה, חמורים יותר מאלה של נאשם 2.

50. נציין, כי במסגרת ההבנות הקיימות, **עתרו הצדדים במשותף, להשית על נאשם 1 ששה חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה בעברות שיש בהן יסוד של שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה או הפרת איסור פרסום והוצאת פרוטוקולים**, בגין העברות שבוצעו על-ידיו במהלך המשפט.

51. התביעה פרטה, כי בכל הנוגע לאירוע הראשון והשני, לשיטתה, ניתן לחפוף מעט בין העונשים שיוטלו על נאשם 1, ברם, לדידה, אין מקום לחפיפה נוספת של העונשים, אף לא ביחס לעברות שביצע נאשם 1 כנגד טוהר ההליך השיפוטי, במהלך המשפט.

עמדתם של באי כוחו של נאשם 1

52. ההגנה עתרה להתייחס לכלל המעשים מליל ה- 15 לחודש אפריל 2015 כמסכת עובדתית אחת וכאירוע אחד. עוד נטען, כי יש ליתן משקל לעובדה כי המתלוננת קפאה ולא הביעה התנגדות מפורשת ואף לאופן בו סייע נאשם 1 למתלוננת להתלבש, על מנת שתוכל לשוב לחדרה. בדומה, נטען, כי יש ליתן משקל לנסיבות המקרה עם מתלוננת 2 ובהן השלב שבו הביעה הסכמה לקיים יחסי מין עם הנאשם.

53. ההגנה עתרה להתחשב בנסיבותיו האישיות של נאשם 1, כעולה מעדותו של אביו ובגילו הצעיר. מנגד, עתרה ההגנה, כאמור, שלא ליתן משקל רב להערכת המסוכנות בעניינו ואף לייחס משקל מועט להסתבכותו בעברת מין בעבר, בהיותו קטין.

54. בהמשך, הוצגה לעיונו אסופת פסקי דין, שמהם עתרה ההגנה ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת, ובהתאם, נטען, כי אין להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, העולה על ארבע שנים.

עמדתה של באת כוחו של נאשם 2

55. באת כוחו של נאשם 2 עתרה לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות שבהן הורשע הנאשם, נוכח הקשר בין המעשים והזיקה בין העבירות. ההגנה הציגה שני פסקי דין, אשר מהם, לשיטה, יש ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת בבתי הדין הצבאיים (ע/30/09 סמל בן לולו נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו] (2009), ע/126, 128/13 סמל איזראילוב נ' התובע הצבאי הראשי וערעור שכנגד [פורסם בנבו] (2014)), ובהתאם, ואף בשים לב לכך שלא נגרמו למתלוננת 1 חבלות פיזיות, לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין שנתיים מאסר בפועל לבין ארבע שנות מאסר בפועל. בתוך המתחם, עתרה הסנגורית, להתחשב במצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, בעברו הנקי של נאשם 2, בגילו הצעיר ובהיותו בן למשפחה נורמטיבית ותומכת. ההגנה אף עתרה להימנע מלהטיל על נאשם 2 פיצויים לטובת מתלוננת 1, נוכח הקשיים הכלכליים של המשפחה והעובדה, כי לנאשם אין מקור הכנסה עצמאי.

6. מה בין ריבוי העבירות לריבוי האירועים

56. עיקר המחלוקת בחלק זה של הדיון נסב על האופן שבו יש לסווג את חלקו של נאשם 1 בהשתלשלות האירועים ביחס למתלוננת 1 ועל היחס בין העונשים, בעיקר בכל הנוגע לעבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי שביצע נאשם 1 במהלך החקירה ולקראתה, לבין אלו שבוצעו על ידיו במהלך המשפט.

57. כאמור, התביעה סברה, כי השתלשלות העניינים בליל ה-15 לאפריל 2015, מחייבת לסווג את מעשיו של נאשם 1 לשני אירועים נפרדים, האחד עניינו במעשיו כלפי המתלוננת 1 בעת שביצע בה עבירות מין ואף בכל הנוגע לחלקו בניסיונם של טור' ב', נאשם מספר 2 ורבי"ט א' לצפות בו מקיים יחסי מין עם המתלוננת; והאחר, תחילתו בהזמנתו של נאשם 2 על-ידי נאשם 1, להיכנס לחדר ולקיים יחסי מין עם מתלוננת 1, המשכו במעשיו של נאשם 2 בחדר השירותים וניסיונו של נאשם 1 לצלם את האקט המיני בחדר השירותים, וסיומו בשלב בו עזבה מתלוננת 1 את החדר, לאחר האקט המיני שביצע בה נאשם 2. מנגד, טענו באי כוחו של נאשם 1, כי בהתאם להכרעת הדין, טיבם ואופיים של האירועים באותו הלילה מצביעים על רצף אחד, שיש להתייחס אליו כאירוע כולל.

58. לא היה חולק, כי עבירות המין בנוגע למתלוננת 2 מתייחסות לאירוע אחר, אשר ראוי כי ייבחן בנפרד.

59. בדומה, בכל הנוגע לעבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי, שביצע נאשם 1 במהלך המשפט, לעומת אלה שביצע במהלך החקירה ולקראתה, לא היה חולק כי עסקינן באירועים נפרדים, נוכח השוני בזמן ובנסיבות. כאמור, הצדדים הגיעו להבנות ועתרו במשותף להשית על נאשם 1 ששה חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה. המחלוקת בין הצדדים עסקה בשאלת היחס בין עונשי המאסר בפועל בגין אותם מעשים, האם ראוי כי הנאשם יישא אותם בחופף או במצטבר לעונשים בתיק העיקרי. שאלה זו, נוכח סדר הדברים, תידון בהמשך.

60. להלן, נבחן אפוא, את השתלשלות העניינים בליל ה-15 לאפריל 2015, במשקפי המבחנים, שנקבעו בהלכה הפסוקה בנושא.

כללי

61. כידוע, תיקון מספר 113 לחוק העונשין קובע הליך תלת-שלבי בעת גזירת עונשו של נאשם:

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה...; בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים: בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים...)..." (ע"פ 8641/12, 8678 סעד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (5.8.2013))

62. אשר לשלב הראשון בתהליך, קובע סעיף 40ג' לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", לאמור:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. (ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם. (ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

63. בהיעדר הגדרה למונח "אירוע" בתיקון 113 לחוק העונשין, התחבטה הפסיקה בשאלת פרשנותם של המונחים הרלוונטיים בנושא והגדרתם של המבחנים

המתאימים (ראו למשל: הדעות השונות שהוצגו בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.2014); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.3.2016); דנ"פ 2999/16 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.5.2015); ע"פ 14/2519 קיעאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.12.2014) וראו גם: תזכיר חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), (התשע"ו-2015). עם זאת, עיון בפסיקה מעלה, כי ככלל אין חולק על כך שהמונח "אירוע" רחב יותר מהמונח "מעשה". כמו כן, נהוג לבחון את השאלה מתי ייחשבו עבירות שונות כ"מעשה" אחד, בהתאם למבחנים המקובלים ליישומן של סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1986, דהיינו: באמצעות מבחני משנה, שהמרכזיים בהם הם המבחן הצורני-עובדתי, העוסק בשאלה האם מדובר בפעולה יחידה נמשכת והמבחן המהותי-מוסרי (ראו: ע"פ 2453/15 חיימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.12.2016)).

64. בשלב הבא, כך נראה, יש לבחון האם במקרה של ריבוי מעשים, קיים בין העבירות "קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד" (ע"פ 5668/13 מזרחי הנ"ל, בפסקה 26). נפנה, אפוא, לבחון את השתלשלות העניינים במקרה דנן, בראי המבחנים המקובלים בפסיקה.

מן הכלל אל הפרט

65. נאשם 1, כאמור, הורשע בביצוע **מספר עבירות** בכל הנוגע למעשיו בלילה ה-15 באפריל 2015. על-פי המבחן הצורני-עובדתי, ניתן לפצל את התנהלותו של נאשם 1 במהלך הלילה **למספר מעשים** ובהחלט יש טעם בעמדת התביעה, שלפיה מעשיו מהווים חוליות נפרדות בשרשרת, בוודאי בכל הנוגע לאקט המיני שביצע הוא עצמו במתלוננת לעומת האקט המיני שביצע בה נאשם מספר 2, לאחר מכן. מסקנה זו אף מתיישבת עם המבחן המהותי-מוסרי, שהרי לפנינו שני אנשים שונים שחיללו כל אחד בנפרד אחד אחרי השני, את גופה ואת כבודה של המתלוננת.

66. עם זאת, בראי מבחן "הקשר ההדוק", מלמדת השתלשלות העניינים, כפי שפורטה בהרחבה בהכרעת הדין, על מסכת עבריינית אחת ורצף עניינים המהווה **אירוע** מתגלגל. נשוב ונזכיר בהקשר זה את השיחות שקיימו שני הנאשמים וטור' ב', בתחילת הערב, על חוסר הניסיון המיני של טור' ב' ואף של נאשם 2; את רצונו של נאשם 1 לסייע לשניהם לקיים יחסי מין ביחידה באותו הערב; ואת

הצעדים שנקטו מבעוד מועד, על מנת להצטייד במפתחות לחדר בתחנת הדלק. עוד יש לציין את הצטרפותם של נאשם 1 וטור' ב' למקום, לאחר שנאשם 2 והמתלוננת הגיעו אל החדר; את פניותיו של נאשם 2 אל נאשם 1 לעזרה, נוכח סירובה של המתלוננת לקיים עמו מגע מיני; את רצונו של נאשם 1 להוכיח לחבריו כי הוא מצליח לקיים יחסי מין עם המתלוננת, לעומת כישלונם בעניין; ואת ניסיונם של החברים להביט דרך החלון בזמן שנאשם 1 ביצע במתלוננת עברות מין ובעקבות דבריו בעניין. בהמשך, יש ליתן את הדעת לאופן שבו הזמין נאשם 1 את נאשם 2 להיכנס לחדר ולחלקו בביצוע מעשיו המיניים של נאשם 2 במתלוננת; לניסיונו לצלם את המעשים ביוזמת נאשם 2; ואף לאופן בו הסתיים המקרה, לאחר שנאשם 1 נקרא לחדר השירותים, "לטפל" במתלוננת הבוכה. פרטים אלו ועוד מצביעים על מסכת עניינים אחת שבין חלקיה השונים מתקיים "קשר הדוק". השתלשלות הדברים מצביעה על רצף עברייני שבמהלכו ביצעו נאשם 1 ונאשם 2, ביחד ולחוד – עברות מין במתלוננת 1.

67. לפיכך, בדומה לעניינו של נאשם 2, אף בעניינו של נאשם 1, מצאנו לראות את כלל מעשיו המיניים במתלוננת 1, לרבות מעשי ההצצה והצילום – כ"אירוע אחד" שיש לבחון לגביו מהו מתחם העונש ההולם (ראו עניין גא'בר לעיל).

7. אירוע ראשון – ליל ה – 15 באפריל 2015

נאשם 1 – מתחם העונש ההולם

68. בגין חלקו באירוע הראשון הורשע נאשם 1 בשורה של עברות מין ובהן עברות של אינוס ומעשה סדום, בנפרד ובצוותא ועברות של מעשה מגונה בצוותא ופגיעה בפרטיות בצוותא (בעקבות מעשה ההצצה דרך חלון החדר וצילום הנעשה בחדר השירותים). כל העברות נועדו להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ויקרי ערך - על שלמות ריבונותו של הפרט על גופו ועל כבוד הזולת. יפים לכאן דבריו של בית המשפט העליון, שלפיהם:

"מדינת ישראל חרתה על דגלה החוקתי את הדאגה לכבודו ולחירותו של כל נברא בצלם - זכר או נקבה וזו ליבתו ותמציתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. אונס הוא פגיעה בנאנס

באשר הוא, בצלם האנוש שלו ובאוטונומיה הנפשית והגופנית שלו. הכאב, ההשפלה ותחושת חילולו של מבצרו הפרטי האינטימי של האדם - גופו, אין להם מזור." (ע"פ 4164/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2010), וראו גם: ע"פ 115/00, 161 טייב נ' מדינת ישראל פ"ד נד(3), 289, עמ' 328-327).

הוטעם, כי:

"עבירות מין מעצם טיבן וטבען פוגעות בגופן של הקורבנות, מבזות את כבודן ורומסות את נפשן. מי שמבצע עברות מין ראוי להוקעה וגינוי וככלל נחוצה מדיניות ענישה מחמירה, שתיצור הרתעה ממשית מפני ביצוע עבירות מסוג זה ותבטא כראוי את הסלידה ושאת הנפש שחשה החברה מעשיית שימוש בגופו של אדם ככלי ריק לסיפוק יצריו של הפוגע". (ע"פ 2624/15 פייסחוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.12.2016), בפסקה 6)

69. ברוח זו קבע המחוקק לעבירות של אינוס ומעשה סדום עונש מינימום של ארבע שנות מאסר ולעבירות של אינוס ומעשה סדום "בנוכחות אחר או אחרים שחברו יחד עמו לביצוע האינוס בידי אחד או אחדים מהם" (סעיף 345(ב)(5)), עונש מינימום של חמש שנות מאסר. פסיקת בית המשפט העליון התייחסה אף היא לקשרי הגומלין שבין עונש המינימום הקבוע בדין לבין מתחם העונש ההולם בעבירות מין ולמעשה, נקבע כי ככלל, על הרף התחתון במתחם העונש ההולם, להיות זהה לעונש המינימום שנקבע לעברה (ראו: ע"פ 1384/15 **אזברגה נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.12.2015), ראו גם: ע"פ 4876/15 **פלוני נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] בפסקאות 29-35 (3.12.2015)).

70. נסיבות המקרה מלמדות על חומרה יתרה, על התעלמות מוחלטת מכבודו של מתלוננת 1 ומרצונה שלה. ניסיונו של נאשם 1 לסייע לחבריו, נאשם 2 וטור ב' לקיים יחסי מין עם המתלוננת ובהמשך, שאיפתו להוכיח לחבריו כי הוא מצליח לקיים במתלוננת מעשים מיניים, מקום בו שניהם נכשלו, הזלזול המופגן במתלוננת והמעשים האינטימיים בגופה, כשמחוץ לחדר נוכחים חבריו ואלה אף מוזמנים על ידיו להביט בנעשה - כל אלה מצביעים על הפגיעה הקשה באינטרס

הציבורי ועל היקפו של שיקול ההלימה בנסיבות המקרה. אך בכך לא היה די, מיד לאחר שנאשם 1 מבצע במתלוננת 1 את זממו, בעוד שהיא שרועה ערומה, חסרת אונים והמומה, הוא מזמין את נאשם 2 לתוך החדר על מנת שאף הוא יבוא לידי סיפוק. השניים מקימים את המתלוננת מן המיטה, משל הייתה בובה על חוט, חסרת רצון עצמי ונאשם 2 מוביל אותה לחדר השירותים ומבצע בה מעשה סדום ואינוס. נאשם 1, ביוזמתו של נאשם 2, ממשיך ורומס ברגל גסה את כבודה של המתלוננת ומתוך לצון ולעג, מצלם את הנעשה בחדר השירותים, כאשר רק לאחר שהמתלוננת נשברת ופורצת בבכי רם, מסתיימים המעשים ונגמר האירוע. מעמדו של נאשם 1 לאורך כל השתלשלות העניינים היה מעמד מרכזי ובולט. נאשם 1 יזם את מעשי המין במתלוננת, החטיא אחרים והיה הדומיננטי בפרשה (ראו סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין). אכן, אף שקבענו כאמור כי המדובר באירוע אחד, "העובדה שהאירוע כולל כמה מעשים יכולה לשוות לו מידה נוספת של חומרה" (ע"פ 4910/13 ג'אבר הנ"ל, בסעיף 10 לפסק דינה של השופטת ברק ארז [פורסם בנבו] (2014)).

71. לכך יש להוסיף את הפגיעה שנגרמה למתלוננת 1 בעקבות המקרה (ראו סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין). המתלוננת, חיילת צעירה ותמימה, חסרת כל ניסיון מיני, שהכירה את נאשם 1 בנסיבות חברתיות ושמה מבטחה בו, חוותה אירוע קשה ומשפיל שבו שימשה כלי לסיפוק יצריו של נאשם 1 וביוזמתו ותיווכו שמשה אף כלי לסיפוק צרכיו של נאשם 2, כמפורט לעיל. כאמור, למדנו בהרחבה על הפגיעה הקשה בה ועל השבר העמוק שנגרם לה, החרדות ותחושת חוסר הביטחון שמלווים אותה מאז המקרה.

72. משנה חומרה, מקבלים הדברים, נוכח זיקתם למסגרת הצבאית. עסקין בעברות מין שבוצעו בחיילת ביחידה, על-ידי מספר חיילים ולפיכך, על הענישה בעניין לשדר מסר חד ומרתיע, שיהיה בו כדי למלא אחר מחויבותו של צה"ל להגן על ביטחונם ושלושם גופם של המשרתים בו מכוח חובת השירות הצבאית (ראו: רע"פ 391/17 פלוני נ' התובעת הצבאית הראשית [פורסם בנבו] (15.1.2017), ע/15/13 סמל ביטון נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו] (2013), ע/62/16 התובע הצבאי הראשי נ' סמל ברום (2016), ע/30/09 עניין בן לולו הנ"ל).

73. עיון בפסיקת בית המשפט העליון ובית הדין הצבאי לערעורים מלמד על מגמה עקבית להחמיר במקרים דומים ואף בנסיבות קלות יותר ולשלוח את עברייני

המין, אשר פגעו בכבודם ובפרטיותם של הקורבנות אל מאחורי סורג ובריה למשך שנים ארוכות (ראו למשל: ע"פ 3873/08 **אטיאס ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2010), ע"פ 8031/13, 8616 ד' ש' נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.7.2015), ע"פ 789,769,117/00 **מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד(2)**, 408, ע"פ 1732/10 **פחימה ופיניאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.3.2011); ע"פ 5920/13, 5451 **אטלן ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2015); ע"פ 67/13, 48 **אסמרה נ' התובע הצבאי הראשי וערעור שכנגד** [פורסם בנבו] (2013)). ענישה כואבת היא אפוא דרכו של בית הדין להעביר מסר ברור, שלפיו פגיעה כה קשה בכבוד הקורבן ובאוטונומיה שלו על גופו לא יכולה לזכות להבנה ולהתחשבות.

74. בחינת היקף הפגיעה באינטרס הציבורי, בראי נסיבות המקרה וחלקו של נאשם 1 בו ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, הובילה אותנו לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין שבע שנות מאסר בפועל, לעשר שנות מאסר בפועל**, לצד עונשי מאסר מותנה.

נאשם 1 – מידת עונש המאסר בפועל

75. תחילה נבהיר, כי לא הוכח לפנינו פוטנציאל משמעותי לשיקום. כאמור, הנאשם לא נטל אחריות למעשיו (למעט הודאתו בעברה של פגיעה בפרטיות ובעברה של מעשה מגונה, בנוגע לצילום מעשיו המיניים של נאשם 2 במתלוננת 1 בחדר השירותים), ולמעשה, כעולה מהערכת המסוכנות, הוא אינו מודע לחומרתם ואינו מפנים את מימדי הפסול הטמון בהם (ראו והשוו: ע"פ 5084/12 **נחום שקורי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.9.2013)). זאת ועוד, הערכת מסוכנותו המינית **כגבוהה**, הנסמכת אף על עברו, מצביעה על הצורך להתחשב בשיקול של הגנה על שלום הציבור ועל היקפו של שיקול זה בענישה. בהקשר זה, נדגיש כי בזמן ביצוע המעשים, נאשם 1 היה נתון לפיקוח של שירות המבחן בעקבות צו שהוטל עליו בבית המשפט לנוער, בגין עברת מין, זמן קצר קודם לכן.

76. בצד כל זאת, לא ניתן להתעלם מגילו הצעיר של הנאשם ובעיקר, מנסיבות חייו הקשות, כעולה מעדותו הנרגשת של האב. כפי שנראה להלן, על אף משקל הבכורה שיש ליתן לשיקול ההלימה, כמתחייב על-פי דין, סברנו כי דבריו של האב ודבריו של הנאשם לאחר טיעוני הצדדים לעונש, אשר הייתה בהם נימה של

אמפתיה כלפי מתלוננת 1, הותירו פתח של תקווה כי הנאשם יבין ויפנים את הפסול במעשיו ויש בהם כדי להצביע על אפשרות, הגם שטרם הבשילה, לשיקום. משכך, ואף מטעמים של חסד ורחמים, מצאנו ליתן משקל לנסיבותיו האישיות של נאשם 1 בקביעת מידת עונש המאסר בפועל וכפי שנראה להלן, אף בקביעת היחס ואופן ריצוי כלל העונשים.

77. בשקלול מכלול שיקולי הענישה ובהתחשב במכלול הנתונים, מצאנו להעמיד את עונשו של נאשם 1, בגין מעשיו באירוע מליל ה- 15.4.2015, על – **שמונה שנות מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה.

נאשם 2 – מתחם העונש ההולם

78. כפי שפירטנו לעיל, אף נאשם 2 הורשע בשורה של עבירות מין. הוא הורשע בעברה של אינוס, בעברה של מעשה סדום, בשתי עבירות של מעשה מגונה בצוותא ובשתי עבירות של פגיעה בפרטיות בצוותא. כאמור, ביחס לעבירות של מעשה סדום ואינוס בנסיבות העניין, קבע המחוקק עונש מזערי של חמש שנות מאסר בפועל.

79. נסיבות המקרה, כפי שפורטו בהרחבה בהכרעת הדין, מלמדות על מי שרמס ברגל גסה את כבודה ונפשה של מתלוננת 1 ומי שכפה עצמו עליה, חרף התנגדותה ואף במידה מסוימת של כוח. נאשם 2 היה להוט לקיים יחסי מין עם המתלוננת, הוא ניסה לקיים עמה מגע מיני לכל אורך האירוע ועל אף שהתנגדה לכך מפורשות, המתין מחוץ לדלת, בשאיפה לממש את זממו בעזרתו של נאשם 1 ואף הביט דרך חלון החדר בניסיון להשקיף על מעשיו המיניים של נאשם 1. ואמנם, בתיווכו של נאשם 1, בעת שהמתלוננת שרועה ערומה והמומה על המיטה בחדר, מייד לאחר שנאשם 1 ביצע בה עבירות מין, הוביל אותה נאשם 2, חסרת אונים אל חדר השירותים ועשה בה שימוש ככלי ריק, לסיפוק יצריו המיניים. האופן בה נהג נאשם 2, אשר אף קרא לנאשם 1 לתעד את מעשיו בסרטון, ראוי להוקעה ולגינוי ברורים ויש בו כדי לבזות ולהשפיל את המתלוננת. נזכיר, כי הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שבכייה של המתלוננת גבר ולא היה ניתן עוד להתעלם ממנו.

80. במעשיו, פגע הנאשם פגיעה קשה באינטרס הציבורי, שנועד להגן על כבודה ושלמותה נפשה וגופה של המתלוננת. אף פה, נציין, כי יש לייחס משנה חומרה

לעבירות מין שביצע הנאשם כלפי חיילת, בתוככי יחידה צבאית ובהשתתפות חיילים נוספים.

81. בעקבות מעשיו של הנאשם נקלעה המתלוננת לסערת רוחות ולמעשה, למשבר נפשי קשה ועמוק. אותותיו של המשבר ניכרים בה גם היום והראיות על מימדיו מצביעות, כי לא במהרה יימחה.

82. בדומה, אף כאן מחייבת מדיניות הענישה הנוהגת, בהתאם לפסיקה הקיימת (ראו הפסיקה המנויה בסעיפים 69, 72 ו- 73 לעיל), להשית עונש מאסר ממושך על פני שנים ארוכות. בצד זאת יש לבחון את חלקו של נאשם 2 במעשים וליתן משקל לתפקידו הדומיננטי של נאשם 1 באירועים (ראו סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין). בהתאם, מצאנו לקבוע **מתחם עונש הולם בין חמש לשמונה שנות מאסר בפועל**.

נאשם 2 – מידת העונש

83. בתוך מתחם העונש ההולם, מצאנו ליתן משקל לאמור בהערכת המסוכנות בכל הנוגע לאופן בו מכחיש הנאשם את ביצוע העבירות, להיעדר האמפתיה לסבלה של המתלוננת ולהתעלמות ממצוקתה. בכך יש כדי ללמד על **היעדר אופק שיקומי** נראה לעין והדברים אף באו לידי ביטוי מובהק בדבריו בתום ישיבת הטיעונים לעונש. בד בבד, יש ליתן משקל להערכת מסוכנותו המינית של נאשם 2, כ"בינונית גבוהה", במסגרת שיקולי ההגנה מפני הציבור והרתעת הנאשם.

84. עם זאת, לא ניתן להתעלם מעברו הנקי של הנאשם, מגילו הצעיר ומעובדת היותו בן למשפחה נורמטיבית ותומכת. אנו תקווה, כי משפחתו החמה של הנאשם, אשר עטפה אותו לאורך השנים, תשכיל לקדמו ולשלב בהליך שיקומי מתאים. לנתונים אלה, בדומה לעניינו של נאשם 1, מצאנו ליתן משקל הן בנוגע למידת עונש המאסר בפועל והן בסוגיית היחס בין העונשים השונים ואופן נשיאתם.

85. בהתאם, בתוך מתחם העונש הולם, מצאנו להעמיד את עונשו של הנאשם בגין חלקו באירוע מליל 15.4.2014, על **שש שנות מאסר בפועל**.

8. אירוע שני – נובמבר 2014**מתחם העונש ההולם**

86. כפי שפירטנו לעיל, נאשם 1 הורשע בשתי עבירות של מעשה סדום ובעברה של אינוס כלפי מתלוננת 2, חיילת צעירה, ביומה הראשון ביחידה. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות יש ליתן את הדעת לתמימותה של המתלוננת, אשר נעדרה כל ניסיון מיני ולא הייתה בקשר זוגי קודם לכן ולאופן בו ניצל נאשם 1 את הדברים. עוד יש לייחס חומרה לנסיבות הצבאיות לביצוע העבירות - אונס של חיילת חדשה, שזה עתה הגיעה ליחידה ובתוככי חדר צבאי ביחידה. בד בבד, בהתאם לטיעוני ההגנה, אין להתעלם מקביעתנו, שלפיה, בשלבים הראשונים של האירוע, המתלוננת, אשר, כאמור, הייתה תמימה וחסרת ניסיון, שידרה בלבול וחוסר החלטיות. עם זאת, נדגיש, כי נאשם 1 כפה עליה מין אוראלי ובהמשך, לאחר שהחל להפשיטה והצמיד את המיטות, הביעה המתלוננת התנגדות ברורה ונחרצת למעשיו המיניים (ראו והשוו: ע"פ 2963/13 **מדינת ישראל נ' פלוני ואח'** [פורסם בנבו] (10.2.2014), ע"פ 4795/13 **בזינסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.1.2014)).

87. כפי שצינו בהכרעת הדין, המתלוננת שבה וביקשה מן הנאשם לחדול ממעשיו. היא אף ניסתה להתרומם מן המיטה ולהיחלץ מאחיזתו של הנאשם במספר הזדמנויות. הנאשם לא שעה לבקשותיה ואף נקט במידה מסוימת של כוח במהלך האירוע, הדף את המתלוננת במספר הזדמנויות, אחז בידה בחוזקה, הפך אותה ועוד.

88. נסיבות המקרה והקשרן הצבאי מצביעים על פגיעה קשה באינטרס החברתי להגן על שלום גופן וריבונותן של נפגעות עברה בכלל ועל ביטחונן של חיילות בצבא בפרט (ראו פסקי הדין, המנויים בסעיפים 68-69, 72 לעיל).

89. עוד יש ליתן את הדעת לפגיעה הקשה במתלוננת 2. כאמור, התרשמנו ישירות ממצבה הנפשי הרעוע והוצגו לנו בעניין זה מסמכים רפואיים ועדויותיהם של נציגי מהו"ת, נציגי יוה"ל"ם, המפקדים, ההורים והחברים. התמונה העגומה שהצטיירה מצביעה על הצלקות העמוקות שנחרטו במתלוננת בעקבות המקרה ועל השבר בביטחונה האישי.

90. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, זו כאמור באה לשרת את צורכי ההלימה ולשדר מסר חד אשר יש בו כדי להוקיע את המעשים ולגנותם מכל וכל. עיון בפסיקה מתאימה, המתחשבת בעונש המזערי שנקבע לעברות בחקיקה, מעלה כי יש לקבוע בנסיבות המקרה, **מתחם עונש הולם הנע בין שלוש לחמש שנות מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה **ממושך** (ראו והשוו: ע"פ 1837/12 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.1.2013); ע"פ 7279/14 ברהאנה נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.7.2015) ע"פ 10516/05 **אלגאודרה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2007); רע"פ 2802/13 **עבד אלחלים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.5.2012); וראו גם את פסיקת בית הדין הצבאי לערעורים בעניין **בן לולו** לעיל, והשוו עניין **אסמרה** לעיל ועניין **נגוסיא** לעיל).

מידת העונש

91. אף בכל הנוגע לאירוע זה, הכחיש הנאשם את אחריותו לעבירות ולא הביע כל חרטה עליהן. ניכר, כי הנאשם אינו מפנים את חומרת מעשיו והפסול בהם והדברים מתיישבים היטב עם התרשמותה של מעריכת המסוכנות בעניין. אין זאת אלא, כי לא הוכח לפנינו פוטנציאל משמעותי לשיקום.

92. זאת ועוד, מעשיו של הנאשם באירוע זה בוצעו בעת שהוא מצוי בעיצומם של הליכים בבית המשפט לנוער לאחר שהוגש נגדו כתב אישום בעבירת מין (כתב האישום הוגש ביום 6.3.2014). נתון זה, אשר נלקח בחשבון במסגרת הערכת מסוכנותו המינית של הנאשם כ"גבוהה", מצביע על המשקל שיש לייחס לשיקול של הגנת הציבור ולשיקול ההרתעה האישית.

93. ובכל זאת, חרף השיקולים לחומרה, מצאנו שלא להעמיד את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם. סברנו, כי יש ליתן משקל של ממש לגילו הצעיר, לנסיבות חייו הקשות ולתמיכה הרבה שהציע אביו, אשר ניכר כי יעמוד בעתיד לצידו. סברנו, כי יש ליתן משקל לנתונים אלה בעת בחינת מידתו של עונש המאסר בפועל ואף בכל הנוגע לסדר נשיאתו ביחס לעונשים האחרים בעניינו של נאשם 1 בפרשה.

94. באיזון בין שיקולי הענישה הנוגעים בעניין ובחינת כלל הנתונים הרלוונטיים, מצאנו כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם על **ארבע שנות מאסר בפועל** לצד

מאסר מותנה.

9. עבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי

95. כמפורט לעיל, שני הנאשמים הורשעו בשורה של עבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי. השניים הורשעו בעבירה של השמדת ראיה בצוותא, בעקבות מחיקת הסרטון שצולם על-ידי נאשם 1 ובו ניתן היה לראות את רגליהם של נאשם 2 ומתלוננת 1, בעת ביצוע מעשיו המיניים של נאשם 2 בחדר השירותים. הם הורשעו בעבירה של שיבוש מהלכי משפט בצוותא בגין חלקם בשיחת הועידה בצוותא עם טור' ב' ביום 17.4.2015, לאחר שלמדו על דבריה של המתלוננת 1 לחברותיה לחדר ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט נוכח חילופי הדברים ביניהם, במהלך שיחתם בתא המעצר בעיצומה של החקירה בעניינם. נאשם 1 הורשע בעבירות של שיבוש מהלכי חקירה והדחה בחקירה בגין דבריו לטור' ב', ממנו ביקש למסור בחקירה כי שמע את המתלוננת מביעה הסכמה לקיים עמו יחסי מין ואף הבחין בכך שהחלה להתפשט בעצמה; ונאשם 2 הורשע בעבירה של הדחה בחקירה בעקבות פנייתו במסרון אל חבר ביחידה, על מנת שימסור לחבריו להימנע מלהרחיב בעניין בחקירה.

96. כאמור, נאשם 1 אף הורשע, על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום נפרד, מאוחר יותר, בשתי עבירות של ניסיון הדחה בעדות, בעבירה של הדחה בעדות ובעבירה של איסור פרסום והוצאת פרוטוקולים.

ריבוי עבירות - הגדרתו של אירוע

97. מצאנו כי יש לבחון את כלל מעשיהם של הנאשמים עובר לחקירה ובמהלכה, אשר נעשו מתוך רצון להטות את החקירה ולהשפיע עליה, בעקבות חלקם במעשים באירוע מליל ה- 15.4.2015, כאירוע אחד, נפרד מאירוע עבירות המין, שבוצעו באותו הלילה. עסקינן בעבירות שהן תולדה מאוחרת לעבירות המין מאותו הלילה. המעשים אינם מהווים רצף עובדתי והם נפרדים במקום ובזמן. בחלק מן המעשים, אף אין זהות בין כלל המבצעים. זאת ועוד, האיסורים הכלולים בעבירות נועדו להגן על ערכים חברתיים מרכזיים, אך שונים. בעוד הערך החברתי המוגן על-ידי עבירות מין עניינו בהגנה על ריבונותו וכבודו של

הפרט, הערך החברתי המוגן בעברות, שעניין שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה והשמדת ראיה, הינו טוהר ההליך השיפוטי.

98. כבר נפסק בהקשר זה כי "מעשים, הבאים לשבש הליכי משפט ולהטות משפט בין בדרך של בידוי ראיות, טשטוש ראיות, הדחת עדים – במטרה להביא לכך שעברייני לא יעמוד לדין, או לא ייתן את הדין על מעשיו, הם חמורים מאוד. הם חמורים יותר ככל שחמורה יותר העברה שמעשים אלה באים להציל את העברייני מעונשה" (ע"פ 10577/02 שמש נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 706, בעמ' 719 (2004)) וכן כי "חומרתו של מעשה ההדחה בחקירה טמונה בחתירתו הישירה תחת אכיפת החוק, מתוך מטרה לאיין את ייעודן החברתי של הרשויות המופקדות עליה: החל במשטרה, המשך בתביעה וכלה בבית המשפט" (ע"פ 5074/10 מרדאווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2012)).

99. אשר למעשיו של נאשם 1 במסגרת כתב האישום הנוסף, ששיאם בפנייתו באמצעות אחר אל המתלוננת 1 בניסיון להשפיע עליה לחזור בה מעדותה, הרי שעל אף הזהות העקרונית באינטרס המוגן, לפנינו מעשים שונים, נפרדים במקום ובזמן. זאת ועוד, העובדה כי בעת ביצוע המעשים החל מתנהל משפטו של הנאשם ועצם ניסיונו להדיח את המתלוננת, עדת התביעה המרכזית בתיק, תוך הפגיעה האפשרית בה ובהליך, מצביעים לטעמנו על עליית מדרגה ופגיעה קיצונית וחמורה יותר באינטרס החברתי המוגן. בהתאם, ב"מבחן של מדיניות שיפוטית וחשיבותו של הערך המוגן" (ראו: ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו], 7.2.2007, פסקה 20), יש לראות במעשיו המאוחרים של נאשם 1 משום "אירוע נפרד".

מתחם העונש ההולם בנוגע לעברות שנועדו להשפיע על החקירה

100. מעשיהם של שני הנאשמים חותרים באופן מובהק תחת טוהר ההליך השיפוטי והם נועדו לתאם גרסאות בחקירה בחשד לעברות מין חמורות שביצעו במתלוננת 1 ולהטות אותה. משנה חומרה מצויה בהדחתו של טור' ב' על-ידי נאשם 1 למסור דבר שקר בחקירה, כפי שאמנם ארע, בתחילתה. אף לריבוי המעשים ולניסיונות החוזרים ונשנים, יש ליתן משקל!

101. כפי שפירטנו לעיל, טור' ב', אשר נטל חלק בניסיון לתאם גרסאות במהלך השיחה מיום 17.4.2015 ובניסיון לתאם גרסאות לפני ואחרי החקירה

הראשונה במצ"ח, הורשע אף הוא בעבירה של שיבוש מהלכי משפט בצוותא. טור' ב' נדון על חלקו במעשים אלה ובמעשה ההצצה דרך החלון, בעת שנאשם 1 מבצע עבירות מין במתלוננת 1 (שבגינם הורשע בעבירה של התנהגות מבישה), במסגרת הסדר טיעון, לחמישים ימי מאסר לריצוי בפועל וששה חודשי מאסר על תנאי. נדגיש שוב, כי העונש שהוטל על טור' ב' אינו יכול לשמש אמת מידה לעניינו, נוכח חלקו השונה של טור' ב' במעשים ואף נוכח העובדה כי נטל אחריות מלאה להם עוד בתחילת משפט (על יחסיות עיקרון אחידות הענישה ועל האבחנה בין מי שמשפטו הסתיים במסגרת הסדר טיעון לבין מי שלא גובש הסדר טיעון בעניינו, ראו עניינו **ביטון** לעיל, פסקאות 69 – 72).

102. לאחר בחינת נסיבות המקרה וחלקו של כל אחד מן הנאשמים, בראי מדיניות הענישה הנוהגת (ראו: ע"פ 1554/13 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'** [פורסם בנבו] (19.5.2015), ע"פ 8107/13 **כהן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.1.2016), ע"פ 9069/15 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'** [פורסם בנבו] (27.9.2016)), מצאנו לקבוע **לנאשם 1** מתחם עונש הולם הנע בין **שלושה חודשי מאסר בפועל לששה חודשי מאסר בפועל, ולנאשם 2**, מתחם עונש מאסר בפועל הנע בין **חודשיים מאסר בפועל לארבעה חודשי מאסר בפועל**.

מידת העונש בנוגע לעבירות שנועדו להשפיע על החקירה

103. אף ביחס לחלק זה של הדיון מצאנו ליתן משקל להכחשת המעשים על-ידי הנאשמים והיעדר החרטה בגינם, למדנו על כך שלא הפנימו את הפסול שבהם וטרם הבשיל השלב לשיקומם. מנגד, סברנו, כי יש ליתן משקל לגילם הצעיר ואף לנסיבותיהם האישיות. בהתחשב בחלקו של כל אחד מן הנאשמים במעשים, מצאנו להשית על **נאשם 1** עונש **בן ארבעה חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה ועל **נאשם 2**, עונש **בן שלושה חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר מותנה.

מתחם העונש ההולם ומידתו בנוגע לעבירות שביצע נאשם 1 במהלך המשפט

104. כאמור, עתרו הצדדים במשותף להשית על הנאשם 1 ששה חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה בעברות שיש בהן יסוד של שיבוש מהלכי משפט, הדחה בחקירה או הפרת איסור פרסום והוצאת פרוטוקולים, בגין עברות אלו. סברנו כי תמהיל הענישה עונה על האיזון הראוי שבין ההקלה שניתנה לנאשם לבין התועלת הציבורית שהייתה כרוכה בעריכת ההסדר ומצוי במתחם העונש ההולם, בנסיבות המקרה (ראו, באופן כללי לגבי היחס שבין הסדרי טיעון לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, את ע"פ 512/13 פלוגי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.12.13); ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.2.2014); ע"פ 2524/15 שפרנוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.9.2016)). לפיכך, מצאנו כי המדובר בהסדר סביר, וראינו לאמצו.

10. אופן נשיאת העונשים

נאשם 1

105. כאמור, מצאנו להטיל על נאשם 1 שמונה שנות מאסר בפועל בגין חלקו באירוע מליל ה- 15.4.2015 וארבע שנות מאסר בפועל בגין מעשיו באירוע מחודש נובמבר 2014. כעת שומה עלינו להכריע בשאלת היחס בין העונשים וסדר נשיאתם.

106. הלכה פסוקה היא, כי

"בבואו להחליט האם ירצה נאשם כל עונש שנגזר עליו במצטבר או שמא ירצה הנאשם את החמור שבעונשים שהוטל עליו, על בית המשפט לאזן בין האינטרס החברתי במיצוי הדין לבין האינטרס האנושי, נקיטת מידת חסד עם הנאשם, המאפשרת לו לרצות את העונש החמור כדי לכפר על עוונותיו ... בצד שיקול הדעת הרחב המסור לבית המשפט בעניין זה והקבוע בחוק, קיימים שיקולים מנחים. בין השיקולים הללו, נבחנת השאלה האם במסגרת המסכת העובדתית, מדובר בעבירות עצמאיות שלהן קיום ממשי נפרד ... כלומר, יש לבחון האם העבירות מובחנות זו מזו. אם כך הדבר, הרי שיש בכך כדי להצדיק ריצוי העונש במצטבר ... הכרעה בשאלה אם

ייגזר על נאשם עונש לריצוי חופף לעונש שכבר נגזר עליו, או שמא ייקבע כי העונש ירוצה במצטבר, תלויה, בין השאר, בשאלה אם קיימת זיקה בין המעשים זאת להבדיל מהשאלה האם מדובר במעשה אחד. כלל מנחה נוסף הוא חומרת המעשה; האם לוותה את המעשה אכזריות מיוחדת המצדיקה צבירת עונשים לשם מיצוי הדין ... והאם נסיבות ביצוע העבירה מצדיקות תגובה עונשית מיוחדת" (ע"פ 2411/06, 2358 סלימאן נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד [פורסם בנבו] 17.9.2008), בפסקה קל"א, וראו גם: סעיף 40(ג) לחוק העונשין).

ועוד הוטעם, בנוגע לעבירות מין :

"... כאשר עסקינן בעבירת האונס. עיקרון כבוד האדם מחייבנו להתייחס לכל הזדמנות שונה בה בוצע מעשה האינוס, בין אם כנגד אותה אישה ובין אם כנגד נשים שונות, כאל עבירה נפרדת, בה נפגעו כבודה וקדושת גופה של אישה, עולם שלם אשר נחרב עקב מעשה הנבלה של העבריין" (ע"פ 7951/05, עניין פלוני הנ"ל, בפסקה 20).

107. אין זאת אלא, כי, כלל, ראוי היה להורות על נשיאת העונשים שהוטלו על נאשם 1 ביחס לעבירות מין שביצע בשתי מתלוננות שונות, בשני אירועים נפרדים לחלוטין, במצטבר באופן מלא (ראו גם הדיון בסוגיה, בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, ע"פ 5915/15 ח'ורי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 (24.2.2016)). בכל זאת, מפאת גילו הצעיר ונוכח עדותו של אביו, אשר התרשמנו כי הוא עתיד לשאת באחריות לבנו, לתמוך בו וללוות אותו בעתיד בדרכו להשתלב כאזרח נורמטיבי בחברה - מצאנו כי בתמונה הכוללת, ראוי לחפוף במידת מה בין העונשים, כך שנאשם 1 יישא שנה מתוכם בחופף (ראו והשוו: ע"פ 2411/06 בעניין סלימאן הנ"ל, ע"פ 6834/12 קבלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.10.2014)).

108. מן הטעמים המנויים לעיל, סברנו גם, כי על אף השוני בין האינטרסים המוגנים וחומרת המעשים כנגד טוהר ההליך השיפוטי שביצע הנאשם במהלך

החקירה, לקראתה ואף במהלך המשפט, בהתחשב באותו צוהר לשיקום עליו עמדנו בפסקה 76 לעיל ועל אף החומרה הכרוכה במעשיו, שנועדו להטות את עדותה של המתלוננת במהלך המשפט, בנסיבות שפורטו לעיל – מן הראוי להורות על נשיאתם של העונשים בגין עבירות אלו, **בחופף** לעונש המאסר בפועל שהוטל על נאשם 1 בעקבות האירוע מיום 15.4.2015.

נאשם 2

109. בדומה, מפאת גילו הצעיר של נאשם 2, עברו התקין ותמיכת משפחתו, כמו גם בהתחשב בהחלטתנו בנוגע לאופן נשיאת העונשים בעניינו של נאשם 1 - מצאנו להורות כי עונש המאסר בפועל שהוטל עליו בעקבות ביצוע עבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי, ירוצה **בחופף** לעונש המאסר בפועל, שהוטל עליו בגין עבירות המין.

11. פיצויים לטובת המתלוננות

כללי

110. סעיף 35 לחוק השיפוט הצבאי קובע, כי בית הדין רשאי לחייב חייל שהורשע "בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, בנוסף על העונש, לשלם למי שניזוק על ידי העבירה סכום כסף שלא יעלה על עשרה שיעורים של שכר יסוד חדשי של טוראי בשירות חובה, כפי שהוא בשעת הטלת החיוב, לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו". סעיף 77 לחוק העונשין, מסמך את בתי המשפט לחייב מי שהורשע בדין, "בשל כל אחת מן העבירות שהורשע בהן, לשלם לאדם שניזוק על-ידי העבירה סכום שלא יעלה על 258,000 שקלים חדשים לפיצוי הנזק או הסבל שנגרם לו".

111. אשר לתכלית של הסמכות לפסוק פיצויים לנפגע עברה אגב ההליך הפלילי, נפסק, כי:

"עם חקיקת חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, התחזקה התפיסה הרואה בדין הפלילי כדין שנועד להגן על החברה בכללותה אך גם על יחידיה ... תפיסה זו באה לידי ביטוי, בין היתר, בעידוד השימוש בהוראת סעיף 77 לחוק

העונשין, מכוחה ניתן לפסוק פיצויים לקורבנות עבירה ...
הוראה זו נועדה להעניק סעד מידי לנפגע העבירה ולבטא
הכרה חברתית בסבלו ... " (ע"פ 5860/14 לביא ואח' נ' מדינת
ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 16 (6.3.2016), ראו גם: רע"פ
9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(2) 802 (2007)).

112. נקבע גם, כי שיעור הפיצויים לקורבנות העבירות במסגרת ההליך הפלילי מבוסס על שיקול דעתו של בית המשפט ואינו פרי אומדן מדויק של הנזק (ראו: ע"פ 6897/06 בודגזר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2008), ע/143/13, ע/25/14 התובע הצבאי הראשי נ' סא"ל קרקו וערעור שכנגד [פורסם בנבו] (2015), פסקה 72, ע/51/16 אלמליח נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו] (2016)). עוד נפסק, כי נוכח אופיו האזרחי של הפיצוי, "אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב" (ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ואח', [פורסם בנבו] בפסקה 6 (24.7.2006)), והוטעם, כי "..." פסיקתו העקבית של בית-דין זה מחייבת פסיקת פיצויים למתלונן בעבירת מין, כהכרה סמלית בסבלו ובעוגמת הנפש שהייתה מנת חלקו כפועל יוצא של הפגיעה שנעשתה בו" (ע/163,164/08 התובע הצבאי הראשי נ' טור' קרקבדוס [פורסם בנבו] (2009)).

מן הכלל אל הפרט

נאשם 1

113. שכר יסוד חודשי של טוראי עומד על כשמונה מאות ש"ח. לפיכך, בהתחשב בחלקו של נאשם 1 באירוע הראשון, בנזק שנגרם למתלוננת 1 ואף בתמהיל הענישה הכולל – מצאנו להשית על נאשם 1 פיצויים בגובה המקסימלי בגין כל אחת מעבירות האינוס או מעשה סדום בהן הורשע. בד בבד, נוכח תמהיל הענישה ובראי כלל הנתונים שהובאו לידיעתנו, נמנענו מלהשית עליו פיצויים בגין העבירות של מעשה מגונה בצוותא ופגיעה בפרטיות בצוותא (על אף הפיצויים שהוטלו על טור' ב' בגין חלקו במעשים אלו).

114. הנאשם הורשע בשתי עבירות של אינוס ובשתי עבירות של מעשה סדום **במתלוננת 1** ועל כן, עליו לשלם לטובתה **32,000 ש"ח**.

115. הנאשם הורשע בעברה של אינוס ובשתי עבירות של מעשה סדום **במתלוננת 2**

ולפיכך עליו לשלם לטובתה 24,000 ש"ח.

נאשם 2

116. אף בעניינו של נאשם 2, בהתחשב בחלקו באירוע הראשון, במידת הנזק שנגרם למתלוננת 1 ובתמהיל הענישה הכולל, כמו גם בהיקף חיובו של נאשם 1 בפיצויים, מצאנו להטיל עליו פיצוי מקסימאלי בגין עבירות האינוס ומעשה סדום, שבהן הורשע. בדומה, נמנענו מלהטיל עליו פיצויים בגין העבירות של פגיעה בפרטיות בצוותא ומעשה מגונה בצוותא.

117. בהתאם, על נאשם 2 לשלם למתלוננת 1 פיצויים בסך 16,000 ש"ח.

12. סוף דבר

118. עולה מן המקובץ כי מוטלים על **נאשם 1** העונשים הבאים:

- שמונה (8) שנות מאסר בפועל בגין חלקו באירוע מיום 15.4.2015.
- ארבע (4) שנות מאסר בפועל בגין מעשיו באירוע מחודש נובמבר 2014, אותן יישא כך ששלוש שנים מהן יצטברו לעונש המאסר בפועל שהוטל עליו בגין האירוע מיום 15.4.2015 והיתרה תרוצה בחופף לו. בסך הכול ירצה הנאשם אחת עשרה (11) שנות מאסר בפועל.
- עונשי המאסר בפועל בגין חלקו בעבירות כנגד טוהר ההליך השיפוטי, ארבעה (4) חודשי מאסר בפועל בגין העבירות שנעברו במהלך החקירה ועובר לה, וששה (6) חודשי מאסר בפועל בגין העבירות שנעברו במהלך המשפט, ירוצו בחופף לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם בגין האירוע מיום 15.4.2015.
- שנה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עברה לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין.
- ארבעה (4) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עברה לפי חוק הגנת הפרטיות, או החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.
- שלושה (3) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עברה לפי

פרק ט' סימן א' לחוק העונשין.

119. הנאשם ישלם לטובת מתלוננת 1 פיצויים בסך שלושים ושניים אלף (32,000) ש"ח, וישלם לטובת מתלוננת 2 פיצויים בסך עשרים וארבע אלף (24,000) ש"ח. הפיצויים ישולמו החל מיום 1.6.2017, בשמונה (8) שיעורים חודשיים ושווים, ביחס לכל מתלוננת בנפרד.

120. על **נאשם 2** מוטלים העונשים הבאים:

- שש (6) שנות מאסר בפועל בגין חלקו באירוע מיום 15.4.2015.
- שלושה (3) חודשי מאסר בפועל בגין העברות כנגד טוהר ההליך השיפוטי, אותם יישא בחופף לעונש המאסר בפועל, שהוטל עליו בגין חלקו באירוע מיום 15.4.2015.
- שנה מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור עברה לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין.
- ארבעה (4) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור עברה לפי חוק הגנת הפרטיות, או החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.
- שלושה (3) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים, לבל יעבור עברה לפי פרק ט' סימן א' לחוק העונשין.
- הורדה לדרגת טוראי.

121. הנאשם ישלם לטובת מתלוננת 1 פיצויים בסך שש עשרה אלף (16,000) ש"ח. הפיצויים ישולמו החל מיום 1.6.2017, בשמונה (8) שיעורים חודשיים ושווים.

- **זכות ערעור כחוק**

- ניתן והודע בפומבי ובמעמד הצדדים, ביום ה', 1.2.2017.

שופט	אב"ד	שופט
העתק רס"ן ק'	נכון איריס בית	מהמקור קלי הדין

נערך על ידי: סמל נוי ספיבק
בתאריך: 01/02/2017
חתימת המגיה: א' ב'